

Ten-goku

Hannu Talvio

Hannu Talvio

Ten-goku

© 2020 Hannu Talvio

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2379-1

Syyskuu, 2020, 730 päivää jäljellä

Avaruuden tummuudessa loisti yksinäinen sininen planeetta. Lähellä sen pintaa liikkui hitaasti auringon valaisema pienen pieni piste, kansainvälinen avaruusasema ISS.

Astronautit keskeyttivät hetkeksi työnsä ja valmistautuivat ihailemaan maapallon pimeällä puolella kohta eteen avautuvaa näkymää. Muutaman vuosikymmenen aikana ihmiskunnan sähkövalojen verkosto oli laajentunut ja muodosti nyt syövän leviämistä muistuttavia kuvioita.

Siniseen paitaan ja harmaisiin shortseihin pukeutunut astronautti sormeili ikkuna-aukon kehyksiä ja tarkkaili näkymää, joka hitaasti kiertyi esiin. Nenänpää melkein kosketti lasin pintaa. Yhtäkkiä nainen ähkäisi, hieraisi silmiään ja katsoi ulos uudestaan.

”Voi hyvä Jumala, kaikki valot sammuivat!” hän huudahti, äänestä kuului ihmetys ja epäusko. ”Eihän nyt ole Earth Hour -päivä?”

Sähköt katkesivat samanaikaisesti ympäri maailmaa. Wall Street’in meklarit tökkivät näppäimistöjä ja takoivat turhautuneina sammuneita näyttöpäätteitä. Ykkösten ja nollien maailma lakkasi olemasta. Miljoonia ja taas miljoonia kynttilöitä sytytettiin kodeis-

sa ja konttoreissa. Tehtaat pysähtyivät ja kaupat sulkivat ovensa, liikennevirrat pysähtyivät. Autojen sähköt sammuivat. Outo ilmiö esti myös varajärjestelmien ja aggregaattien käynnistymisen, ydinvoimaloissa, tehtaissa ja navetoissa syntyi paniikki. Vain sairaaloiden leikkaussalien ja ilmassa olevien lentokoneiden varajärjestelmät toimivat. Ihmiskunta pysähtyi ja hiljeni.

Kaaosta kesti lähes tunnin, sitten sähköt palautuivat yhtä yllättäen kuin olivat katkenneet. Sitä ennen ehti tapahtua jotain omituista ja mystistä. Tietokoneiden, televisioiden, puhelinten ja muiden laitteiden tummille näyttöpäätteille ilmestyi valkoisena hohtavaa kirjoitusta. Viesti ilmestyi alueittain eri kielillä, mutta sisällöltään se oli sama kaikkialla. Rivit näytöillä rullasivat hitaasti alhaalta ylös uudestaan ja uudestaan, ihmiset lukivat niitä hämmentyneinä:

Maan asukas,

Kahden vuoden kuluttua tuntemasi maailma tulee lopullisesti tiensä päähän.

Vain valiojoukko ihmisiä pääsee sen jälkeen varmuudella jatkamaan elämänsä paremmassa elinympäristössä.

Voit olla yksi heistä. Sinun ei tarvitse olla minkään uskontokunnan eikä lahkon jäsen. Valintaa tuohon valiojoukkoon ei tehdä kansakunnittain, heimoittain eikä perheittäin. Ratkaisevaa on vain sijoituksesi Ten-goku -pelissä, jossa tulevat menestymään aidoisti hyvää tekivät ihmiset.

Kun sähköt palaavat, löydät pelin sovelluksen valmiiksi ladattuna laitteiltasi. Sen mukana tulee myös opastusta ja neuvoja, joilla pääset alkuun.

Onnea peliin!

Taivaallinen tuotantotiimi

Kesäkuu 2022, 99 päivää jäljellä, Levi

TV dokumenttitoimitus

Raakamateriaalia dokumenttiin

SALVATORE RINNE, PYHIMYS VAI PAHOLAINEN?

Kalle Pippurin videohaastattelu / osa 1. Levi

”Tarkoittaako tuo punainen valo, että kamera käy jo?” nahkasohvalla istuva mustaan villapaitaan pukeutunut keski-ikäinen mies kysyi huolestuneena. Hän vilkaisi nopeasti heijastustaan hirsitalon erkkerin ikkunasta ja sipaisi harvat hiukset päälleen yli kaljun peitoksi.

”Kyllä, voimme aloittaa”, televisioyhtiön dokumenttitoimituksen toimittaja vahvisti. Silmälasipäinen pyylevä nainen istui nojatuolissa etukenossa paperinippu sylissään. Kamera kuvasi haastateltavaa hänen olkansa yli. ”Teen tarvittaessa joitain täsmentäviä kysymyksiä Salvatore Rinteestä, mutta muuten voit kertoa omin sanoin mitä hänestä muistat. Jos sanasi menevät solmuun, otetaan kyseinen kohta uudestaan. Turhat leikataan kyllä pois.”

”Ok, mutta muistakaa mitä sovittiin” tehtailija Kalle Pippuri sanoi vakavana. ”Kaksi asiaa. Yksi, että näytätte mulle sen matskun mitä te aiotte käyttää siinä dokumentissa ja kaksi, että mun yritys tulee esitetyksi oikeassa valossa. Siksi mä tähän haastattelun suostuin.”

”Eiköhän se onnistu. Ole hyvä, kerro vaikka aluksi missä te tapasitte.”

”Siitä on jo yli kolmekymmentä vuotta. Mä tulen muistamaan sen Japanin matkan aina. Eka kerta on aina ainutlaatuinen. Tiedäthän sä, niin ku ensimmäinen kerta kun kuuli David Bowieta. Joitain asioita ei unohda. Tästä matkasta Salvatore, siis Sale, teki ikimuistaisen. Huomasin heti, että siinä oli jotain ainutlaatuista. Ainut, heh heh... tuli mieleen ainukansa, ne hokkaidolaiset, joita muu Japani sorsii. Vähän niin ku suomalaiset saamelaisia.”

”Pysytään Salvatoreessa”, haastattelija pyysi ja hymyili väkinäisesti.

”Joo joo, sori. Mä olin menossa Japaniin paikan päälle neuvomaan hirsirungon pystytyksessä. Mä olin koneen takaosassa ryyppyllä, kun pojat tulivat sinne. Ari Aho ja Sale, ne innostuivat ottamaan paukkuja nekin. Ari oli sellainen hintelä kaveri, vähän neitimäinen. Sale oli siisti klanipää, puku ja kaikki. Viski maistui kummallekin.”

”Muistatko miksi he matkustivat Japaniin?” haastattelija uteli.

”Sale oli ollut intissä Suomessa ja oli palaamassa Japaniin. Sen koti oli jossain Kyushulla, isä oli ollut joku lähetyssaarnaaja. Molemmat vanhemmat olivat vähän aiemmin kuolleet auto-onnettomuudessa. Ari taas oli kuriirikeikalla, se selvisi meille vähän myöhemmin.”

”Miten tämä Ari Aho liittyy Salvatore Rinteeseen? Onko tarpeen puhua hänestä?”

”Tarpeen ja tarpeen... Mä otin sen sitten töihin mun yritykseen. Arin takia Salekin sattumalta oppi tuntemaan Okazawan. Ilman sitä miestä ja sen rahoja ei olisi syntynyt koko Ten-gokua.”

”Mielenkiintoista, jatka vaan”, haastattelija nojautui eteenpäin.

”Me tultiin hyvin juttuun. Mä olin vähän olevinani, kun olin kiertänyt ympäri maailmaa projekteja valvomassa. Noh, se Ari oli

vähän ujompi, mutta Sale oli oma tapauksensa. Se oli ihan japanilainen, siis näytti suomalaiselta, mutta puheet ja eleet olivat kuin samuraila. Tiesitkö muuten, että suomalaiset nimet monesti merkitsevät jotain myös japaniksi?”

”Miten se tähän liittyy?”

”Sale kertoi, että sen sukunimi Rinne tarkoittaa ’sielunvaellusta’. Ja Ari Aho on ’Hullu Muurahainen’. Mun nimestä se ei sanonut mitään. Siinä me sitten ryypättiin ja heitettiin herjaa. Lentoemännät kaatoivat ilmaisia paukkuja aina kun pyydettiin. Silloin Tokion koneet lensivät vielä Pohjoisnavan yli. Yhden emon kanssa ehdin sopia, että tavataan seuraavana perjantaina Pussycatissa Finskin porukan vakiokapakassa Tokyo Towerin lähellä. Ne treffit jäivät multa kuitenkin väliin.”

Haastattelija keskeytti vuodatuksen ja ehdotti juomataukoa. Kuvaaja sulki kameran ja ojenteli jäseniään. Kalle Pippuri joi ahnaasti hänelle tarjotun vesilasillisen. Haastattelija tutki muistiinpanojaan aikansa ja antoi sitten merkin kuvaajalle haastattelun jatkumisesta.

”Perillä Naritan kentällä oltiin vielä yhdessä, kun me tavattiin Fukusawa”, Pippuri aloitti. ”Se oli Arin asiakas, jolle se oli viemässä jotain pakettia. Se oli jotenkin pelottava. Sillä oli henkivarti-jatkin mukana. Mä ajattelin moikata poikia hyvästiksi, mutta se Fukusawa käski meidät kaikki mukaansa. Pakko oli mennä, ne gorillat näyttivät tosi ilkeiltä. Salekin lähti. Me istuttiin mustan Mer-sun takapenkillä monta tuntia. Lopulta tultiin yhteen paikkaan jossain vuoristossa. Ari pahoitteli, että sotki mut ja Salen koko juttuun. Sale kysyi siltä, että mihin juttuun, ja että tajusiko se, että ne tyypit olivat *yakuzoja*? Silloin mäkin huomasin ne pätkityt sormet.

Meidät vietiin yhteen isoon taloon, ja kaikki ohjattiin eri huoneisiin. Ei voitu jutella keskenämme, tilanne oli tosi uhkaava. Pa-

rin tunnin kuluttua mut haettiin alakertaan. Se oli iso ja hieno tila, niin kuin joku hotellin aula, suihkulähde ja kaikki. Sohvalla istu yks lihava mies, Ari istui lattialla sen lähellä ihan kalpeana. Sale tuotiin viimeisenä paikalle. Se oli ihan rauhallinen. Sale meni sen lihavan eteen ja kumarsi syvään. Lihava mies nyökkäsi vähän. Sale jäi seisomaan mun viereen.

Arin edessä pöydällä oli muovikääre. Me oltiin hiljaa ja odoteltiin mitä tuleman pitää. Se lihava ja ne muut tuijotti meitä.

Olisitpa nähnyt Arin silloin, se vapisi. No, täytyy myöntää, kylä mäkin pelkasin.

Yhtäkkiä se lihava taputti käskevästi, ja siihen tuli nuori kaunis nainen kimonossa. Sillä oli muki, jonka se asetti pöydälle. Nainen polvistui sen lihavan eteen. Jostain sen käteen ilmestyi veitsi, semmoinen pikku tikari. Nainen otti Arin paketin ja teki siihen pienen viillon, pöydälle valui valkoista jauhetta. Se otti sitä vähän veitsen kärjelle ja sekoitti savimukiin. Mukissa oleva juoma näytti vähän sinilevältä ja vaahtosi. Lihava mies ryysti koko mukillisen, ja sitten se ja nainen meni käsikynkkää pois.

Jonkin ajan kuluttua lihava tuli takaisin ihan hikisenä, sen posket punoittivat ja se hihitteli. Mies näytti ihan siltä pulskalta itämaiselta patsaalta, onnelliselta mieheltä. Sitten se halasi Aria ja laulaa hoilotti. Kun se rupesi selittämään, että *'jinrando tonakai ichi ban'*, Salea alkoi naurattaa. Selvisi, että se valkoinen jauhe oli poronsarvijauhetta. Se oli sitä aikaa kun Viagraa ei vielä ollut keksitty.

Sen jälkeen meidän ei tarvinnut enää pelätä. Sale tuli erityisen hyvin toimeen sen lihavan miehen kanssa. Mies oli Okazawa-san, koko Japanin vaikutusvaltaisin yakuza -pomo.”

”Ohoh, tämä on tosi mielenkiintoista”, haastattelija keskeytti Pippurin vuodatuksen.

”Älä muuta sano!” Pippuri huudahti ja jatkoi. ”Myöhemmin sinä iltana meidät vietiin lähikylään. Auto pysähtyi yhden paikan

eteen, siinä oli iso kyltti. Kuski osoitti sitä ja sanoi *'toruko desu'*. Sale selvitti, että se paikka oli turkkilainen kylpylä ja jonkin sortin hieromalaitos. Mä muistan sen nimen siitä, että luulin kuskin puhuneen turkulaisista. Myöhemmin kuulin, että niillä oli siinä lähellä monia koekylpylöitä ja muita juttuja, joissa testattiin bisneksiä. Yakuzoilla oli ympäri Japania peliluolia, pachinkohalleja ja vaikka mitä. *Torukon* vieressä oli *Soapland*. Me mentiin sinne.”

”Mikä paikka se *Soapland* oli?”

”Miten sen sanoisi? Sellainen intiimi paikka, jossa pestään joka paikka ja varsinkin joka paikka.”

”Tuo me taidetaan leikata pois lopullisesta materiaalista”, haastatteli sanoi posket punehtuen.

”Mun puolesta voitte leikata. Sinä yönä mä nukuin tosi hyvin, vaikka oli ne aikaerot ja kaikki. Ari ja Sale sanoivat nukkuneensa myös sikeesti.

Aamiaisella syötiin vaikka mitä japanilaista, *miso* -keittoa, pikkelsejä ja *funagia*, se on ankeriasta. Sen jälkeen me tavattiin taas Okazawa. Sillä tuntui olevan paljon asiaa. Sale käänsi meille sen juttuja, mutta pysyi hädin tuskin puheen tahdissa.

Okazawa kertoi yakuzojen toimivan sulassa sovussa poliisin kanssa. Järjestely takasi kurin ja rauhan maassa, jossa eletään kylki kyljessä. Japanin väestötiheys vastasi Okazawan mukaan samaa, kuin että puolet Jenkkilän asukkaista tungettaisiin eteläiseen Kaliforniaan.

Okazawa oli ottanut selvää miten muuallakin eletään. Mä vaikutuin, kuinka se tiesi niin paljon meistä suomalaisistakin. Sillä oli näkemys paremmasta maailmasta, jossa on otettu oppia japanilaisesta järjestelmästä. Se antoi rivien välissä ymmärtää, että yakuzoilla voisi olla joku rooli muidenkin maiden turvallisuuden ylläpidossa.

Sale kävi Okazawan kanssa pitkät keskustelut. Ne tulivat hyvin juttuun, vaikka Sale oli vasta sellainen nöösipoika ja toinen Japanin suurin rikollispomo.

Illansuussa tehtiin lähtöä, ja Okazawa tuli itse saattelemaan. Yritin kumarrella syvään ja katselin sivusilmällä Salea, jolta homma kävi luonnostaan. Sale sanoi jotain sellaista kun *'mätii omenoita kakararutto iidesnee'*.

Paluumatkalla mä kysyin Salelta niistä mädistä omenoista ja rustosta. Se kertoi, että Okazawa oli sanonut *'Mata o-me ni kakararuto ii desu ne'*. Se tarkoittaa jotain sellaista, että toivottavasti nähdään taas pian. Se oli ensimmäisiä japanilaisia sanontoja, joita mä opin vuosien varrella. Ulkomaalaisen sanomana se tekee aina vaikutuksen sikäläisiin liikemiehiin. Enhän mä japania muuten paljon osaa.

Silloin mä jo ajattelin, että ihme jätkä toi Sale, siitä tulee vielä jotain suurta, kunhan ehtii. Nyt kolmekymmentä vuotta myöhemmin Salesta on tullut niin merkittävä mies, että tekin haluatte tehdä siitä dokumentin.”

”Niinpä. Mutta nyt me pidetään lounastauko. Sen jälkeen saat kertoa, mitä tiedät Salvatoreen vaimosta Leena Kaukosesta.”

”Eikö nyt olisi sopiva hetki kertoa hirsitaloista? Nimenomaan sitä varten minä halusin tehdä haastattelun täällä Levillä.”

”Hyvä on, mutta lyhyesti. Ja muista, että Ylen ohjelmissa ei saa mainostaa.”

”Ymmärrän sen tietenkin. Mutta ymmärtävätkö ihmiset, että hirsitalot ovat paras tapa rakentaa, tuli maailmanloppua tai ei. Jos kaikki jatkuu ennallaan, täytyy ilmastonmuutos kuitenkin pystyä torjumaan. Puu on ekologisin rakennusmateriaali, jossa hiili sitoutuu pitkäksi aikaa pois kiertokulusta. Se on myös terveellisin. Hirsitalo ei ole ainoa vaihtoehto, muutkin massiiviset puurakenteet ovat hyviä ratkaisuja. Mutta miten silloin asutaan ja rakennetaan,

jos kaupungit raunioituvat ja teollinen yhteiskunta tuhoutuu? Ilman energiaa ja tehtaita ainoa vaihtoehto on palata vanhoihin perinteisiin. Onneksi hirsirakentamisen osaamista on pidetty yllä.”

”Eiköhän tuo jo riitä. Tämähän ei ole dokumentti hirsitaloista. Mitä tiedät Leena Kaukosesta?”

”Pitäkää kuitenkin kameran kuvakulmat sellaisina, että hirsiseiniä näkyy. Niin, mitä siitä Leenasta kertoisin? Se oli tavannut Salen MIT:ssa, jossa kumpikin teki väitöskirjaa. Sale ja Leena oli samassa Medialabin työryhmässä, jota veti Nicholas Negroponte. Ne oli nuoria vielä, mutta silti ehtineet jo tehdä uraa huipputeknologian yrityksissä ja amerikkalaisissa yliopistoissa.

Mä tapasin Leenan ensimmäisen kerran Salen luona. Olin silloin jenkeissä työmatkalla. Me tutkittiin sikäläisiä hirsitalomarkkinoita. Ne ovat maailman suurimmat, kaksikymmentäviisituhatta taloa vuodessa. Ei uskoisi.”

”Riittää jo hirsitaloista!”

”Mä muuten tykkään siitä Leenasta, se on sellainen jääkuningatar: pitkä, vaalea, viileä ja älykäs. Myöhemmin mä myin niille ison hirsitalonkin, jonka pystytettiin Copperiin. Se on hiihtokeskus Coloradossa. Se talo on liimahirrestä, toimii paremmin kuivassa vuori-ilmastossa.”

”Voitaisiinko me unohtaa ne hirsitalot? Kerro sen sijaan vaikka mistäpäin Suomea Leena on kotoisin.”

”Ei harmainta aavistusta. Nyt kun kysyt, taitaa olla niin, että jostain syystä me ei olla koskaan puhuttu Leenan menneisyydestä. En tiedä siitä mitään.”

”Palataan takaisin Salvatore Rinteeseen.”

”Sale haluaa aina kaikkien parasta ja saa ihmiset luottamaan itseensä. Ja homma kuin homma, se hoitaa ne aina viimeisen päälle. Se on menestynyt kaikessa mitä on tehnyt. Niin paitsi kerran, kun

se sai kenkää. Siitä pelijutusta mä en osaa sanoa tosin paljoakaan. Sen verran tiedän kai kuin tekin. Kysykää niiltä, jotka jotain tietää.

Viime aikoina mä olen ollut vähän huolestunut Salen mielen-terveydestä. Juttelin Arin kanssa, joka tapaa sitä useammin. Se kertoi, että Sale oli nähnyt muka jotain enneunia ja tuntui uskovan niihin. Kai siinä kenen tahansa mielen tasapaino voi järkkyyä, jos joutuu sellaiseen vastuuseen. Onhan tämä maailmantilannekin aika stressaava. Ehkä ne Salen jutut enneunista olivat vain leikkiä? Ei siitä miehestä niin vain oteta selvää.”

Planeettamme on ajautumassa kestäättömään tilanteeseen ihmisten ahneuden vuoksi. Sen pelastamiseksi hallitsevien suuryritysten toimintaa ja rakennetta olisi ensi tilassa muutettava eettisemmäksi. Maailman rikkaimmilla parilla kolmella tuhannella ihmisellä olisi siihen pääomia ja päätösvaltaa, mutta vain harvoilla heistä on siihen halua. Mitä tuhansien miljardien omaisuuksilla voisikaan saada aikaan, jos ne kerättäisiin yhteen yritysmaailman muuttamiseksi? Mitä jos päätöksiä tekisivät aidosti hyvät ihmiset, joita Ten-goku mobiilipeli löytää? Millainen vipuvarsi tarvitaan maailman saamiseksi raiteilleen? Onnistuuko Salvatore Sale Rinne mahdottomalta vaikuttavassa tehtävässä?

Hannu Talvion esikoisromaani Kolme sadonkorjaajaa julkaistiin vuonna 2015 kustantajana Myllylahti Oy. Oman sisaren puolen vuosisadan takaiseen murhaan liittynyt teos sai paljon julkisuutta valtalehdissä ja kolme tähteäkin Helsingin Sanomien arvostelijalta. Se on saavuttanut pienehköstä painosmäärästään huolimatta useita tuhansia lukijoita. Kiitos siitä kuuluu hyvin toimivalle kirjastolaitoksellemme ja sen työntekijöille.

